

Istuin takarivissä, ikkunan vieressä ja katselin ulos. Katsoin ulkona olevaa harmautta.. Se oli masentavaa, synkkää ja kaiken alleen peittävää sumua, joka lannisti kaikki. Siinä ulos katsellessa oli aikaa miettiä. Oli kerrankin aikaa päästää ajatukset leijumaan. Oli kerrankin aikaa miettiä mitä oli, vai oliko mitään. Olin vain pieni 12vuotias, joka keinui elämän mukana, litistyi eri kulisejen väliin, ei ollut varma kuka oli. Oli niin monta minää, jotka eivät kuitenkaan olleet minä. Oli se kiltti, pieni tyttö, joka ei tehnyt koskaan mitään pahaa. Se virheetön naapurin tyttö, joka ei puhunut. Vastasi vain jos kysyttiin. Tai no sellaisena aikuiset minut näkivät. Sitten oli se tulinen ja temperamenttinen, ehkä jopa jollain tavalla ilkeä minä, jollainen olin koulussa. Tai no en tiedä olinko se minä. Se oli enemmän, kuin joku muuri tai kalvo, joka suojeli minua pahalta. Kuin muuri josta kukaan ei päässyt läpi, jonka takana oli turvassa. Kuin muuri, joka esti kaikki tuntemasta minua, kuin kalvo joka työnsi toiset kauemmas. Noiden lisäksi oli sellainen minä millainen olin mielestäni. Sellainen minkälainen olin yksin. Pieni tyttö, joka ei tiennyt mitä oli, tyttö, joka ei ollut ehkä mitään. Tyttö, joka leijui miljoonien kulissien välissä, joka ei saanut mistään kiinni. Pieni epävarma olio, joka ei tiennyt millainen oli, oliko hän vain tavallinen, vai jotain erikoista. Sitä hän ei tiennyt. Hän tiesi vain, ettei ollut mikään noissa kulisseyssä esitettävistä näytelmistä. Hän oli jotain muuta. Mutta mitä?